

Abdellatif Laâbi

Ima jedan ljudožder koji me čita

Ima jedan ljudožder koji me čita
čitatelj je to okrutno inteligentan
čitatelj iz snova
On ne propušta nijednu riječ
a da joj ne odvagne težinu krvi
Podiže čak i zareze
kako bi otkrio najbolje komade
On zna da stranica treperi
od veličanstvenog disanja
Ah to uzbuđenje koje plijen čini
privlačnim i već podčinjenim
On čeka umor
što se na lice spušta
poput žrtvene maske
On traži nedostatak pa da skoči
jedan suvišan pridjev
ponavljanje koje ne prašta
Ima jedan ljudožder koji me čita
da bi se hranio

Jezik moje majke

Dvadeset godina nisam vidio majku
Prepustila se smrti od gladi
Priča se da je svako jutro skidala
maramu s glave
i sedam puta udarala zemlju
proklinjući nebo i Tiranina
Bio sam u spilji
tamo gdje robijaš u tminama čita
i po zidovima slika bestijarij budućnosti
Dvadeset godina nisam vidio majku
Ostavila mi je jedan kineski servis za kavu
čije se šalice jedna po jedna razbijaju
a ja niti žalim za njima toliko su ružne
no njihovu kavu volim tim više
Danas kada sam sâm
služim se glasom moje majke
ili bolje reći ona je ta koja kroz usta mi govori
svojim psovka, svojim prostotama i svojim kletvama
zaturenom brojanicom svojih deminutiva
cijelom ugroženom vrstom svojih riječi
Dvadeset godina nisam vidio majku
no posljednji sam čovjek
koji još uvijek govori njezin jezik

Vukovi

Čujem vukove
Fino su na toplom u svojim ladanjskim kućama
Proždrljivo gledaju televiziju
Satima glasno broje
leševe
i iz sveg grla pjevaju reklamne arije
Vidim vukove
U trinaestero jedu današnji plijen
dizanjem ruke biraju dežurnog Judu
Satima piju seosku krv
još uvijek mladu, sladunjavu
iscijeđenocrvenu
krv jedne zemlje u kojoj drijemaju stratišta
čujem vukove
U ponoć gase svjetla
i zakonito siluju svoje žene

Dva sata vlakom

Dva sata vlakom
vrtim film svog života
U prosjeku dvije minute po godini
Pola sata za djetinjstvo
još toliko za tamnicu
Ljubav, knjige i lutanja
ostatak dijele među sobom
Ruka moje suputnice
polako se topi u mojoj
a njena glava na mom ramenu
lagana je poput goluba
Kada stignemo
imat ću pedesetak godina
i ostat će mi da živim
još jedan sat otprilike

Život

Život

Dovoljno mi je što sam se probudio
sa suncem u desnici
mjesecom u ljevici
i što sam hodio
od majčine utrobe
do sutona ovoga stoljeća

Život

Dovoljno mi je što sam kušao to voće
Vidio sam ono što sam rekao
ništa od užasa nisam prešutio
učinio sam što sam mogao
sve sam uzeo i dao ljubavi

Život

Ni manje ni više od tog čuda
bez svjedoka
Ah izmučeno tijelo
izmučena dušo
Priznajte malo vašu sreću
Priznajte je
makar među nama

Prevela s francuskog: Marijana Kavčić